

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **K. T. H.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem se sídlem Májová 608/23, Cheb, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 191/2017 – 58,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 191/2017 – 58, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-101362-4/SO-2017, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-707-16/ZR-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu a podle odstavce třetího téhož ustanovení mu stanovil dobu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo, že žalobce byl na území ČR

pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“). Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 191/2017 – 58, zrušil rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci.

[3] Krajský soud vyhodnotil jako důvodný žalobní bod, v němž žalobce namítal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jeho rodinného a soukromého života. Konstatoval, že podklady pro správní rozhodnutí jsou v tomto směru nedostatečné v důsledku neprovedení výslechu žalobce a případně i dalších členů jeho rodiny. Žalovaná podle něj čerpala především z různých evidencí, které situaci žalobce nepostihují v úplnosti. Výslechem žalobce a dalších svědků by správní orgán podle soudu získal podrobnější informace o jeho rodinných a ekonomických vztazích, jakož i o dalších faktorech, které jsou nezbytné pro jasnější posouzení, zda je napadené správní rozhodnutí přiměřené. Krajský soud měl za to, že tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž v odůvodnění svého rozsudku citoval. Dále podotkl, že správní orgány v posuzovaném případě připustily určitou pravděpodobnost zásahu rozhodnutí do žalobcova života, avšak je nezbytné, aby nepoměřovaly pouze vliv rozhodnutí na ekonomický, osobní a rodinný život žalobce, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří mají právo pobývat v České republice.

[4] Krajský soud doplnil, že v odůvodnění správních rozhodnutí postrádá podrobné posouzení okolností, které by potvrdilo či vyvrátilo jejich dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Posouzení přiměřenosti se správní orgány věnovaly minimálně, ačkoli měly k dispozici základní údaje o žalobcových rodinných vztazích v ČR. Nepokusily se objasnit prostředí, v němž žalobce na území ČR žije spolu se svou manželkou a nezletilým synem. Žalobce má nadto v ČR ještě zletilou dceru, která žije s manželem v Praze a je již českou státní občankou. Krajský soud uvedl, že spolu s délkou pobytu žalobce na území (povolení k trvalému pobytu získal v roce 1999) měly správní orgány uvedené okolnosti vzít v potaz a hlouběji posuzovat dopad rozhodnutí do poměrů žalobce. Uzavřel, že obecně jsou sice závěry žalované v souladu s rozhodovací praxí, ale jsou vzneseny bez zjevné vazby na individuální a konkrétní situaci žalobce. Skutkový stav věci byl zjištěn nedostatečně a podle krajského soudu musí být dokazování rozšířeno minimálně o účastnický výslech žalobce a o ověření dalších podstatných skutečností. Dále bude i na žalobci samotném, aby aktivním procesním přístupem nabídl správním orgánům další důkazy a podklady, které budou potřebné pro vyhodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Dalšími žalobními námitkami se krajský soud pro nadbytečnost nezabýval.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). V ní nejprve rekapituluje dosavadní průběh správního i soudního řízení.

Poté namítá, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že došlo k neúplnému zjištění skutkového stavu věci. Podle stěžovatelky se správní orgány zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dostatečně. Správní orgán I. stupně vycházel z Cizineckého informačního systému, dále z údajů v informačním systému evidence obyvatel a rovněž přihlédl k písemnému vyjádření žalobce, které mu bylo doručeno dne 6. 6. 2016. Správní orgán I. stupně zjistil, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bude mít dopad do života žalobce, avšak nevyhodnotil jej jako nepřiměřený s ohledem na okolnosti jím spáchané trestné činnosti. Provedení výslechu žalobce, případně členů jeho rodiny považuje stěžovatelka za nadbytečný úkon. V této souvislosti stěžovatelka v kasační stížnosti vícekrát cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, především rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57. Poukazuje též na to, že krajským soudem citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, není na tento případ příléhavý, neboť se skutkově týkal účelovosti uzavření manželství. Z rozsudku č. j. 4 Azs 153/2018 – 57, naopak plyne, že provedení výslechu cizince a členů jeho rodiny je nadbytečné v situaci, v níž správní orgány rodinné vazby účastníka řízení nezpochybňují a považují je za skutečné. K tomu došlo i v nyní projednávaném případě.

[6] Stěžovatelka též zdůrazňuje, že sám žalobce ve správním řízení provedení výslechu nenavrhoval. V písemném vyjádření pouze označil členy své rodiny v ČR, aniž by k tomu navrhl důkazy. V odvolacím řízení byl žalobce zastoupen právním profesionálem, avšak nikterak nezpochybnil skutková zjištění správního orgánu I. stupně a nenavrhl žádné důkazy. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zůstalo blanketní, ačkoli byl žalobce řádně vyzván k jeho doplnění. Za této situace stěžovatelka konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl posouzení přiměřenosti řádně, přičemž rodinné vazby žalobce na území ČR nezpochybnil. Stěžovatelka tak neměla v odvolacím řízení žádný důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Ani v žalobě žalobce nenamítal neprovedení výslechu, pouze opětovně označil své vazby v ČR a vytkl stěžovatelce, že k nim nepřihlédla, aniž by konkretizoval, jaké skutečnosti byly ve správním řízení opomenuty.

[7] Stěžovatelka poukazuje na to, že neprovedení výslechu či svědeckých výpovědí neznamená bez dalšího nemožnost dostatečného zjištění skutkového stavu, pokud je z jiných podkladů zřejmé, že účastník řízení má rodinné příslušníky na území ČR. Cizinec má i bez výslechu možnost uvést pro něj významné skutečnosti, kterými se následně mají správní orgány zabývat. Tento závěr má taktéž oporu v již citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 153/2018 – 57. Ostatně sám krajský soud ve svém jiném rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. 3. 2018, č. j. 30 A 44/2017 – 33) upozornil na to, že účastník řízení má prostor k uvedení relevantních tvrzení i bez toho, aniž by byl vyslechnut. I v případě posuzovaném kasačním soudem v rozsudku č. j. 4 Azs 153/2018 – 57, vycházel správní orgán I. stupně toliko z obsahu úředních evidencí, přičemž takto získané podklady byly vyhodnoceny jako dostatečné. V nynější věci zjistil správní orgán I. stupně rodinné vazby žalobce v ČR, délku jeho pobytu na území a přihlédl též k jeho ekonomickým poměrům (absence živnostenského oprávnění). Všechny zjištěné skutečnosti byly porovnány s okolnostmi trestné činnosti žalobce. Stěžovatelka poté doplnila prvostupňové rozhodnutí o citaci z trestního rozsudku ve věci žalobce týkající se okolností jeho podnikatelské

činnosti v ČR. Stěžovatelka uzavírá, že s ohledem na zjištěný stav věci bylo možné učinit závěr o tom, že zájem společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce převažuje nad jeho vlastními zájmy. Proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu je přesvědčivě a přehledně odůvodněn, a není proto nepřezkoumatelný. Žalobce podotýká, že ihned po zahájení řízení správní orgán I. stupně upozornil na to, že na území ČR trvale žije jeho manželka, se kterou se stará o nezletilého syna. Uvedl i to, že v ČR pobývá jeho zletilá dcera, která zde žije s manželem a je českou státní občankou. Podle žalobce tak bylo patrné, že rozhodnutí stěžovatelky mělo za následek výjimečně závažný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se s ohledem na svůj zdravotní stav převážně stará o nezletilého syna, v domácnosti mu dle možností pomáhá i jeho dospělá dcera. Veškerá dokumentace k těmto tvrzením byla správním orgánům známa ze spisu. Objektivní názor však bylo možné získat provedením výslechů žalobce a členů jeho rodiny. Tím by bylo možné seznat žalobcovy rodinné poměry. Stěžovatelka dle žalobce porušila ustanovení správního řádu i Listiny základních práv a svobod, neboť přijaté rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu (nezletilé dítě bylo zbaveno styku s otcem, žalobce splácí dluh vzniklý trestnou činností) a správní orgán nevyšel dotčené rodině vstříc (nevyslechl žalobce a jeho rodinné příslušníky). Žalobce s ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námitky stěžovatelky. Zdejší soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti rozsudku blíže nespecifikovala, ostatně z jejího textu je naopak zřejmé, že stěžovatelka s právním posouzením věci ze strany krajského soudu nesouhlasí a s jeho závěry polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku prakticky nebylo možné. K obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti tak Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že rozsudek krajského soudu je srozumitelně a logicky odůvodněn, přičemž z jeho odůvodnění nepochybně vyplývá, proč krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (je tedy zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak,

jak je uvedeno ve výroku rozsudku). Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku tedy není důvodná.

[12] Stěžovatelka dále věcně brojí proti závěru krajského soudu, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, neboť žalobce ani jeho rodinní příslušníci nebyli vyslechnuti a správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. V tomto případě se jedná o námitku nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [kasační důvod podle 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tato námitka je důvodná.

[13] Správní orgány v daném případě aplikovaly § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něhož *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*. V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatel byl v ČR pravomocně odsouzen za spáchání přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 18 měsíců a k trestu propadnutí věci.

[14] Jádrem sporu je naopak rozsah a způsob dokazování provedený správním orgánem I. stupně. Krajský soud správním orgánům vytýká, že neprovedly účastnický výslech žalobce, popřípadě svědecké výpovědi členů jeho rodiny, a řádně tak nezjistily skutkový stav věci. Podle krajského soudu skutečnosti zjištěné z úředních evidencí dostatečně nevykreslují situaci žalobce. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti s tímto závěrem souhlasí, podle něj by správní orgány získaly provedením výslechu a svědeckých výpovědí na věc objektivní názor. Stěžovatelka má oproti tomu za to, že provedení výslechu či svědeckých výpovědí bylo za dané situace nadbytečné, neboť správní orgány žalobcovy rodinné vazby na území ČR nijak nezpochybňovaly a považovaly je za skutečné.

[15] Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovatelce a konstatuje, že krajský soud nesprávně aplikoval zákon ve světle příslušné judikatury zdejšího soudu a dospěl tak k nesprávným právním závěrům. Stěžovatelka má předně částečně pravdu v tom, že krajským soudem citovaný rozsudek č. j. 8 As 68/2012 – 39 (veškerá citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), není na daný případ příliehavý, neboť se sice týkal odebrání nejvyššího pobytového oprávnění (trvalého pobytu), avšak z důvodu údajně účelového souhlasného prohlášení otcovství k nezletilému občanovi ČR. Z uvedeného rozsudku sice nepochybně plynou závěry týkající se posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mají obecnou platnost, avšak ty přímo nesouvisí s důvody, pro které krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů v této věci.

[16] Krajský soud z výše specifikovaného rozhodnutí citoval na podporu svého závěru, že podklady pro posouzení otázky přiměřenosti správního rozhodnutí nejsou v případě

žalobce dostatečné, následující pasáž: „*Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. 'Narušením' rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení*.“

[17] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje obecné využití výše citovaných závěrů, avšak nepodporují názor krajského soudu o tom, že v tomto řízení bylo nezbytné vyslechnout žalobce či členy jeho rodiny. Podobně pro tento závěr nesvědčí ani krajským soudem citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34, podle jehož právní věty „[p]*ři posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince (k § 77 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky).*“ Uvedené obecné interpretační závěry soudu však nemají přímou souvislost s tím, co je pro posouzení věci rozhodné, tedy pro otázku, zda bylo provedení výslechu žalobce nebo svědeckých výpovědí členů jeho rodiny nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Z krajským soudem citovaných rozhodnutí obecný požadavek na provedení uvedených důkazních prostředků v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nevyplývá.

[18] Judikatura zdejšího soudu kráčí naopak opačným směrem – provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí považuje za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný.

[19] Kromě stěžovatelkou opakovaně citovaného rozsudku č. j. 4 Azs 153/2018 – 57, lze v tomto směru odkázat například na rozsudek ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]*řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud*

sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60). (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výslechem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výslech bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výslech nenavrhla a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor."

[20] Judikaturní závěry k této otázce pochopitelně nelze mechanicky přejímat, neboť jednotlivé případy se od sebe mohou více či méně lišit, vždy jsou tak podstatné konkrétní skutkové okolnosti dané věci. Je ale zřejmé, že požadavek na provedení výslechu cizince jako účastníka řízení nebo výpovědi svědků nemůže být toliko formální, ale musí být odůvodněn potřebou řádně zjistit skutkový stav. Tomu odpovídá i dikce § 169 odst. 2, věty první zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 7. 2016), dle které *správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, **je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci**, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství*. Zákon tedy hovoří o *nezbytnosti*, nikoli snad pouhé *vhodnosti* provedení takového důkazu.

[21] V nyní projednávaném případě se žalobce k věci písemně vyjádřil, přičemž správní orgán I. stupně informoval o svých rodinných vazbách na území ČR. To ostatně potvrzuje i ve vyjádření ke kasační stížnosti (viz odstavec [8] výše). Existenci rodinných vazeb správní orgán I. stupně ověřil v úředních evidencích, ke kterým má přístup (Cizinecký informační systém, IS evidence obyvatel ČR). Nejvyšší správní soud dále z prvostupňového rozhodnutí ověřil, že správní orgán I. stupně vzal zjištěné vazby v potaz a nikterak jejich existenci či „kvalitu" nezpochybňoval. Konkrétně takto vzal v úvahu, že žalobce je ženatý a s manželkou společně vychovávají nezletilého syna, věděl také o dospělé dceři žalobce, která má již vlastní rodinu. Tyto skutečnosti poté v rámci posuzování přiměřenosti vyhodnotil s ohledem na trestnou činnost žalobce a její okolnosti tak, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepovažoval za nepřiměřené. Krajskému soudu nelze dát za pravdu v tom, že se touto otázkou správní orgán I. stupně zabýval jen okrajově – posouzení přiměřenosti tvoří podstatnou část prvostupňového správního rozhodnutí (viz str. 2 až 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Věcnou

správnost závěrů správního orgánu přitom nyní kasační soud nemůže hodnotit (k tomu viz odstavec [24] níže).

[22] Sám žalobce pak ke svým rodinným či jiným vazbám na území ČR během správního řízení nic dalšího neuvedl. K podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil a během řízení nenavrhl provedení žádného důkazu. V odvolacím řízení byl zastoupen advokátem, avšak proti prvostupňovému rozhodnutí podal jen blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Při absenci konkrétních odvolacích námitek tak stěžovatelka postupovala dle § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí přitom stěžovatelka neshledala.

[23] Požadavek krajského soudu na provedení výslechu žalobce či svědeckých výpovědí členů jeho rodiny tak podle Nejvyššího správního soudu nemá oporu v zákoně, neboť správní orgán I. stupně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu), jenž ostatně ani žalobce ve svém odvolání nezpochybnil. Z napadeného rozsudku pak není patrné, co přesně by mělo být podle krajského soudu provedením těchto důkazů zjištěno, jestliže správní orgány měly pro své rozhodnutí dostatek relevantních informací. Za popsané procesní situace správní orgány nepochybily, pokud výslech žalobce a svědecké výpovědi jeho blízkých neprovedly. Existence rodinných vazeb žalobce v ČR je správním orgánům známa a nebyla jimi v řízení zpochybněna. To, jak byl posouzen zásah do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na tyto vazby, představuje již samo jádro zkoumání přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Této otázce se však krajský soud v napadeném rozsudku blíže nevěnoval. Žalobce ve správním řízení žádné důkazy neoznačil, po podání blanketního odvolání zůstal pasivní a nijak proti závěrům správního orgánu I. stupně nebrojil. I touto optikou je nutné v daném případě nahlížet na proces (a rozsah) dokazování před správními orgány.

[24] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že se v návaznosti na odůvodnění rozsudku krajského soudu a námitky předestřené v kasační stížnosti nemohl zabývat vlastní otázkou přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Předmětem řízení o kasační stížnosti bylo pouze to, zda došlo v řízení před správními orgány k pochybení spočívajícímu v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci. Krajský soud se přiměřeností rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu sám také věcně nezabýval, pouze vytkl stěžovatelce neprovedení výslechů a přílišnou strohost příslušné části odůvodnění správních rozhodnutí. Ostatně krajský soud se nezabýval ani zbylými žalobními body a zdejší soud nemůže jeho roli v nynějším řízení nahrazovat.

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Krajský soud tak v dalším řízení posoudí žalobní námitky v intencích relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu citované v tomto rozsudku a znovu posoudí zákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Vezme přitom v potaz, že řízení před správními orgány není zatíženo vadou v tom smyslu, že by v něm došlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci v důsledku neprovedení výslechu žalobce nebo svědeckých výpovědí jeho rodinných příslušníků. Pouze pro úplnost pak zdejší soud k otázce posuzování přiměřenosti obecně připomíná, že rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není sama existence zásahu do soukromého a rodinného života cizince, ale míra a intenzita takového zásahu, respektive to, zda lze tento zásah hodnotit jako přiměřený v souvislosti se samotným narušením veřejného pořádku (konkrétní trestnou činností žalobce, za níž byl pravomocně odsouzen) a jeho charakterem.

[27] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3, věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu